

De geur van distels

door Thomas Cremers

Noa zat al een half uur roerloos met zijn Emotion Regulator op zijn schoot toen hij uit zijn staren wakker schrok. Zijn bedtijdalarm neuriede zachtjes en lichten gingen op gedimd wit. Schuddend met zijn hoofd opende hij zijn Emotion Regulator en staarde een moment naar de instellingen. Hij had de schuifjes altijd op gemotiveerd en energiek. Zijn Neuralink-implantaat zorgde er dan voor dat hij positief opstond, maar hij twijfelde. Hij had de drang zich ongelukkig te voelen. Depressief, misschien wel.

De wereld was al maanden leeg. Hij móest die leegte voelen, ook al beangstigde het hem.

Als kind droomde hij vaak dat hij op het randje van een wolkenkrabber balanceerde. De angst voor de hoogte overmeesterde altijd de angst voor het vallen; uiteindelijk sprong hij.

Noa schakelde zijn Emotion Regulator uit, tapte de waarschuwing weg en kroop in zijn – inmiddels versleten – slaapzak. Zijn Neuralink activeerde zijn slaaproutine en hij zonk weg.

Soms dacht hij terug aan de dijk van vroeger. Zomers zoemde het er van de insecten. Het gras en onkruid groeiden tot voorbij zijn kruin. Onkruid — een woord dat nu oud voelt. Hij kon zich niet voorstellen dat iets wat leeft, ongewenst kon zijn.

Hij kneep zijn ogen dicht, op zoek naar de geur van distels in de hitte. Niets. Alleen het geheugen van de herinnering bleef over.

Een beeld flitste op: een vriendje, naast hem boven op de dijk. Ze hadden een sprinkhaan gevangen. Zijn vriendje hield hem vast, bij de bovenkant, tussen duim en wijsvinger. De sprinkhaan bewoog een paar keer hard met zijn achterpoten, maar leek zich daarna over te geven. Alleen z'n voorpootjes bleven zachtjes een loopbeweging maken.

Noa kreeg een zenuwachtig gevoel in zijn buik. Hij vond het zielig.

Zijn vriendje bracht het beestje vlak voor zijn gezicht en begon te lachen. Noa probeerde ongeïnteresseerd te reageren, hopen dat hij het zou laten gaan.

“Ja, leuk hoor. Kom, we gaan.”

“Ah, vind je het zielig?” vroeg zijn vriendje treiterig, terwijl hij een van de voorpootjes vastpakte.

Met een snelle ruk trok hij het linker voorpootje van de sprinkhaan af.

Noa voelde zijn ogen groot en vochtig worden, maar hij vocht tegen de tranen.

“Niet doen!!”

Door zijn stem te verheffen ontsnapte er iets van zijn woede. Een traan rolde over zijn rood geworden wangen. Het spoorde de jongen alleen maar aan om verder te gaan. Hij trok aan de rechter achterpoot, maar die gaf niet mee. Hij draaide de sprinkhaan om; die begon opnieuw te trappen. Weer pakte hij de poot, nu tussen zijn vieze duimnagel en wijsvinger. Hij kneep.

Noa schrok wakker. De lucht boven de uitgestorven stad kleurde paars. Zijn lichaam voelde zwaar en zijn ademhaling was snel en oppervlakkig.

Machteloosheid overspoelde hem.

Hij was afgeknepen van een leven dat niet meer bestond.

Buiten was het stil.

Binnen ook.